

Το Μυστήριο της Αναστάσεως

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο κόσμος ολόκληρος -ορατός και αόρατος- έγινε για τη Σάρκωση, η δε Σάρκωση για την Ανάσταση, λέγει ο άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής. Ο σκοπός δηλαδή όλων των δημιουργημάτων, από το πιο μικρό ως το πιο μεγάλο, ήταν να συμβάλουν το καθέ-να με τον δικό του τρόπο, στην πραγματοποίηση του γεγονότος της ενανθρώπησης του Υιού και Λόγου του Θεού, η δε ενανθρώ-πηση στην Ανάσταση. Έτσι θα νικηθεί ο πιο μεγάλος εχθρός, ο θάνατος, και θα λυτρωθεί ο άνθρωπος από τα δεσμά του.

Η Ανάσταση είναι ο τελικός σκοπός όλης της δημιουργίας. Πρώτα του ανθρώπου, που είναι καλεσμένος στην «κατά χάριν» θέωση και μετά όλου του κόσμου, που θα ακολουθήσει την «εν Χριστώ» ανακαίνιση του ανθρώπου.

Για να προσεγγίσει κανείς την αλήθεια της Ανάστασης, ως ζωής «εν τω Θεώ», αθάνατης και ατελεύτητης, είναι ανάγκη να μνηθεί στην «απόρρητον δύναμιν της Αναστάσεως», όπως λέγει στη συνέχεια ο άγιος Μάξιμος.

Πώς ο Χριστός και ως άνθρωπος νίκησε τον θάνατο και τον Άδη; Πώς τον μεταποίησε σε ζωή αιώνια; Πώς το σκοτάδι μετα-ποιήθηκε σε φως; Πώς η πικρία και η οδύνη μεταποιήθηκαν σε χαρά και ευφροσύνη αιώνια; Πώς ο άνθρωπος, ο αιχμάλωτος της αμαρτίας και του θανάτου, ανήλθε λυτρωμένος στο θείο και ουράνιο ύψος;

Όλα έγιναν κατορθωτά, γιατί ο Χριστός και σαν άνθρωπος έμεινε απόλυτα αναμάρτητος. Όλη η δύναμή Του βρίσκεται στην αναμαρτησία Του (Μ. Αθανάσιος), στην απόλυτη πιστότητα και υπακοή Του στον Θεό Πατέρα. Και όταν ακόμη «ελήλυθεν η ώρα Του» και έφτασε μπροστά σ' εκείνα τα φοβερά «παραδώσουσιν, εμπαίξουσιν, μαστιγώσουσιν, εμπτύσουσιν, αποκτενούσι», δεν «απέστη Θεού». Αποδέχτηκε το θέλημα του Θεού Πατέρα. Πριν νεκρωθεί το Σώμα Του, ήταν «νεκρός τη αμαρτία», για κάθε τι «απαρέσκον Θεώ». Ούτε για μια στιγμή δεν χωρίστηκε από τον Θεό Πατέρα. Πάντοτε «ην προς τον Θεόν». Εδώ βρίσκεται η «απόρρητος δύναμις» της Αναστάσεως. Μ' αυτή τη ζωοποιό νέκρωση από όλα τα αισθητά, που έφτασε «μέχρι θανάτου Σταυρού» και της φυσικής Του ζωής, «κατέκρινε» (=καταδίκασε) μέσα στο ίδιο το σώμα Του την αμαρτία, κάθε λογής αμαρτία, που έφερε τον θάνατο στον άνθρωπο και «πάτησε» τον θάνατο «θανάτω», με τον θάνατό Του.

Επειδή το Σώμα του Χριστού ήταν απόλυτα αναμάρτητο, όταν με τον θάνατο χωρίστηκε από τη ψυχή, η θεότητα δεν χωρίστηκε απ' αυτό, μυστήριο που δεν το γνώριζε ο διάβολος, και προσπα-θώντας να αιχμαλωτίσει το Σώμα του Χριστού, συνάντησε τη θεό-τητα, που βρισκόταν σ' αυτό και έπαθε πανωλεθρία.

Ο Χριστός με την Ανάστασή Του άνοιξε το δρόμο για την αθανασία και την αιώνια ζωή για όλους τους ανθρώπους, για τον «Αδάμ παγγενή». Αυτό μπορεί να γίνει πραγματικότητα στον κα-θένα μας, αν η «οδός» του Χριστού, ο τρόπος δηλαδή της ζωής Του, γίνει και δική μας «οδός». Αν αυτό δεν γίνει, θα αναστηθούμε μεν όλοι, αφού η ανθρώπινη φύση του Χριστού έγινε η απαρχή, αλλά δεν θα δοξασθούμε όλοι, δεν θα γίνουμε «κατά χάριν» θεοί. Θα δοξασθούν με τον Χριστό όσοι με την άσκηση που ορίζει η Εκκλησία, καθάρθηκαν από τα αμαρτωλά πάθη

και έζησαν την πρώτη ανάσταση εδώ στη γη, δηλαδή με μετάνοια, που είναι η ανάσταση της ψυχής από τη δουλεία της αμαρτίας. Όσοι έκαναν προσωπικό βίωμα την ανάσταση από τα νεκρά έργα της αμαρτίας.

Η Ανάσταση, ως υπέρβαση, τούτου του κόσμου

Η Ανάσταση του Κυρίου είναι μυστήριο, που δεν μετριέται και δεν προσεγγίζεται με τα μέτρα τούτου του κόσμου. Υπερβαίνει τον κόσμο αυτό, τα έργα του και τους σκοπούς του. Είναι η έναρξη της «καινής κτίσεως», του μυστηρίου της όγδοης και ατελεύτητης ημέρας, που είναι αδιάδοχη, αιώνια και αναλλοίωτη. Η ανθρώπινη φύση στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, εισήλθε πρώτη στο μυστήριο αυτό τού καινούργιου κόσμου. Ο Χριστός είναι τό ξεκίνημα, η απαρχή αυτής της ζωής.

Ο Χριστός δεν ήταν δυνατό να ελκυσθεί από τη ζωή αυτού του κόσμου, ζωή φθαρτότητας και θανάτου, αφού και ως άνθρωπος ζούσε την καινή ζωή της Αναστάσεως, την τέλεια ζωή. Ούτε και ήλθε να φέρει στον κόσμο ευημερία, ή τεχνολογική πρόοδο για «καλύτερες μέρες». Ήλθε να μας απαλλάξει από τον θάνατο, να μας βοηθήσει να υπερβούμε αυτή τη ζωή, για να μας «ενδύσει αφθαρσίας ευπρέπειαν». Γι' αυτό ο «κόσμος αυτόν ουκ έγνω» και «οι ίδιοι αυτόν ου παρέλαβον». Αν περιοριζόταν στην κατάκτηση τούτου του κόσμου, ίσως να μη σταυρωνόταν, αλλά και δεν θα νι-κούσε τον θάνατο. Γι' αυτό, για να εισέλθει στη ζωή της Αναστάσεως, «κατέπαυσε από πάντων των έργων αυτού», που είχαν σχέση με τον αισθητό κόσμο. Η γύμνωσή Του στον σταυρό, σήμαινε νέ-κρωση από «παντός του κόσμου». Αυτός είναι ο τρόπος για να μνηθεί ο άνθρωπος στην «απόρρητον δύναμιν της Αναστάσεως». Είναι η συνειδητοποίηση, ότι «ουκ έχομεν ώδε μένουσαν πόλιν». Υπερβαίνει τις κοσμικές επιδιώξεις και τις πολύμοχθες φροντίδες.

Μετά τον Χριστό «εισήλθαν» στη ζωή, αφού νεκρώθηκαν για τον κόσμο, το «νέφος» των Μαρτύρων και όλων των Αγίων και συνεχί-ζουν να εισέρχονται οι «εκ νεκρών ζώντες» τί ζωηφόρο νέκρωση. Αυτοί που «καθ' ημέραν» αποθνήσκουν για τον κόσμο και ζουν για τον Χριστό. Δεν τους βλέπουμε, δεν τους αντιλαμβανόμαστε, γιατί ζούμε κοσμικά, «κατά σάρκα», όπως λέγει ο απόστολος Παύ-λος. Κυκλοφορούν στον κόσμο μας, αλλά ζουν πνευματικά, «εν ετέρα μορφή» και προγεύονται σε κάθε θεία Λειτουργία τη ζωή της όγδοης ημέρας, του Καινού Πάσχα.

Μεταξύ εκείνων που ασκούνται και νεκρώνουν την αμαρτία «εν τη σαρκί αυτών» και προγεύονται τη χαρά της Αναστάσεως, είθε ο Αναστάς Κύριος να συμπεριλάβει «κατά χάριν» κι' εμάς.

(Πάυλου Μουκταρούδη, Θεολόγου, Διήρχετο διά των σπορίμων, τ. Α΄, εκδ. Ι.Μητροπ. Λεμεσού 2008, σ. 38-40)